

نگاهی بر ۸ هواپیمای پیشتر فوق محرمانه آمریکا که معمولاً با UFO اشتباه گرفته می شوند - دیجیاتو

مریم موسوی | یکشنبه، ۰۴ بهمن ۱۳۹۴

فرودگاه گروم لیک در پایگاه نیروی هوایی ادواردز نوادا که بیشتر با عنوان محدوده 51 شناخته می شود، از زمان راه اندازی اش در سال 1955 میلادی تا به امروز، توسعه برخی از عجیب ترین و پیشرفته ترین هواپیماهای دنیا را شاهد بوده است.

برنامه های فوق محرمانه ای که در محدوده 51 دنبال می گردید، پروژه های سیاه خوانده می شدند و در نهایت به ساخت مواردی چون SR-71 Blackbird ختم شدند که همچنان عنوان سریع ترین هواپیمای ساخته شده در دنیا با قابلیت پرواز در بالاترین ارتفاع را به خود اختصاص داده است. Nighthawk 117 یکی دیگر از این پروژه هاست که عنوان نخستین [هواپیمای پنهان کار](#) دنیا را به خود اختصاص داده و RQ-170 هم یک هواپیمای بدون سرنشین مرموز است که به ندرت در آسمان رویت شده و از آن برای مراقبت هوایی استفاده می گردد.

U-2 Dragon Lady



این هواپیما را می توان پیرترین عضو ناوگان مراقبتی نیروی هوایی آمریکا دانست. دراگون لیدی در کنار بسیاری از قابلیت های هوایی منحصر بفرد خود یکی از معدود پرنده هایی است که نیروی هوایی ایالات متحده آمریکا برای بیش از 50 سال آن را در ناوگان خود مورد استفاده قرار داد.

این هواپیمای جاسوسی تک نفره و تک موتوره قادر است در ارتفاع 70 هزار پایی به پرواز درآید و تحت هرگونه شرایط آب و هوایی به تجسس در فعالیت های دشمن بپردازد. اما بهره مندی از این قابلیت هم چندان ساده نیست؛ برای آنکه دراگون لیدی بتواند به ارتفاع 70 هزار پایی صعود کند لازم است که با سرعت 19 کیلومتر بر ساعت در وضعیت [واماندگی](#) قرار بگیرد.

چنانچه سرعت هواپیما ذره ای از این میزان کمتر شود، ارتفاع خود را از دست می دهد و در نتیجه شانس شناسایی آن توسط دشمن زیاد می گردد. اگر هم سرعت از این میزان فراتر رود به خاطر فشار اضافه ای که به ساختار مکانیکی آن وارد می شود ممکن است که دچار لرزش های شدید شود.

نکته دیگری که باید به آن اشاره گردد این است که چون فشار هوای داخل کابین این هواپیماها تنها اندکی زیاد شده لازم است که خلبان پیش از تیک آف به مدت یک ساعت در اکسیژن خالص تنفس نماید و از این طریق کلیه اثرات نیتروژن را از بدن خود پاک نماید. در غیر اینصورت احتمال ابتلا به بیماری های ناشی از کم فشاری هوا در این افراد زیاد خواهد شد.

A-12 Oxcart



A-12 نمونه دیگری از هواپیماهای جاسوسی آمریکاست که قابلیت پرواز در ارتفاعات بالا را دارد و توسط کلارنس جانسون و تیم Lockheed Skunkworks اش ساخته شده است. همچون مدل قبلی این هواپیما نیز به گونه ای طراحی شده که توانایی حرکت در ارتفاعات بالا با سرعت زیاد را داشته باشد تا از تیررس سیستم های سپر موشکی شوروی در امان بماند.

جالب است بدانید که A-12 هیچگاه در خدمت نیروی هوایی آمریکا نبوده و در مقابل برای سازمان جاسوسی مرکزی آمریکا (CIA) مأموریت هایی را در اتحادیه جماهیر شوروی و کوبا انجام می داده است.

اما برخلاف U-2، این هواپیما تنها برای مدت 5 سال (از 1963 تا 1968) مورد استفاده قرار گرفت و در پایان نیز جایش را به یک مدل قدرتمندتر و بزرگ تر به نام SR-71 Blackbird داد با این همه، CIA تا اواسط دهه 1990 میلادی این پروژه را همچنان در وضعیت محرمانه نگه داشت.

یک حقیقت جالب: کولونل کالینز که انگجت برای تهیه این مطلب از او کمک گرفت، نخستین خلبانی است که یک فروند هواپیمای A-12 را در جریان سانحه ای در نزدیکی Wendover یوتا در می سال 1963 از دست داد.

SR-71 Blackbird



پرنده سیاه را می توان بهترین هواپیمای تولید شده توسط ایالات متحده آمریکا دانست. این هواپیما قادر است در ارتفاعات بالاتر از 70 هزار پایی به پرواز درآید و سرعت خود را به سه ماخ برساند.

جالب است بدانید که این پرنده از موشک های سطح به هوا دوری نمی گزیند و در مقابل سعی می کند با بالابردن سرعت خود از آنها پیشی بگیرد.

پرنده سیاه در اواخر دهه 1990 میلادی بازنشسته شد با این حال از نظر ارتفاع پرواز یا بیشترین سرعت همچنان رکورد دار ناوگان هوایی این کشور است.

D-21



D-21 یکی از معدود هواپیماهای ساخته شده روی زمین است که می تواند سریعتر از SR-71 حرکت کند. نیروی هوایی ایالات متحده آمریکا این هواپیما را برای انجام مأموریت های جاسوسی در قلب محدوده هوایی دشمن طراحی کرد. این درون شناسایی که از هوا شروع به حرکت می کند، می تواند در ارتفاعات بیشتر از 90 هزار پایی سرعت خود را به 3.5 ماخ برساند (4321 کیلومتر بر ساعت).

نکته ای که باید به آن اشاره گردد این است که D-12 تنها یک بار قابل استفاده است. این هواپیماهای بدون سرنشین به گونه ای طراحی شده اند که سیستم دوربین خود را در مقطع انتهایی مأموریت به بیرون پرتاب می کنند و به صورت خودکار نابود می شوند.

متأسفانه پروژه استفاده از این درون تنها برای مدت دو سال (از 1969 تا 1971) طول کشید.

F-117 Nighthawk



اگر قرار باشد یکی از هواپیماهای مورد استفاده در محدوده 51 را به خاطر مارایی بودن تکنولوژی به کار رفته در توسعه اش انتخاب نماییم، انتخاب قطعا F-117 Nighthawk خواهد بود که عنوان نخستین جت جنگی پنهان کار دنیا را در اختیار دارد.

این هواپیما همانطور که در تصویر می بینید شکلی ارگونومیک دارد و رنگ بدنه اش هم به گونه ای انتخاب شده که سیگنال های راداری را به خود جذب نماید و به همین خاطر سطح مقطع راداری آن برابر با 0.001 متر مربع است و در نتیجه امکان تشخیص آن توسط این سیستم ها در کمترین میزان ممکن است.

Tacit Blue



این هواپیما که با نام مستعار «نهنگ» شناخته می شود هیچگاه در میدان جنگ رویت نشد و اساساً هم برای چنین منظوری ساخته نشده است. در مقابل نیروی هوایی ایالات متحده آمریکا این پرنده آهنی با شکل عجیب و غریبش را به عنوان پلتفرمی برای نمایش تکنولوژی پنهان کاری خود طراحی کرد و همزمان تلاش داشت ثابت نماید می شود از این تکنولوژی برای پایش مستمر خطوط مقدم یک میدان مبارزه بدون شناسایی شدن بهره جست.

RQ-170 Sentinel



ما تقریباً هیچ جزئیاتی در مورد هواپیمای RQ-170 که به دست لاکهید مارتین طراحی شده نمی‌دانیم. این پلتفرم مراقبتی هوایی، توسط نیروی هوایی ایالات متحده آمریکا و CIA مورد استفاده قرار می‌گرفت و از آن برای انجام ماموریت‌های مراقبتی بر فراز پاکستان استفاده شده است. برخی خبرگزاری‌ها حتی گفته‌اند که برای شناسایی موقعیت اسامه بن لادن نیز از این پرنده آهنی استفاده شده است.

اگر خاطرتان باشد این همان هواپیمای جاسوسی پیشرفته ایست که چندی پیش از آسمان کشورمان پایین آورده شد و اساساً هم پروژه مربوط به آن به این خاطر لغو و از حالت محرمانه خارج گردید که مقامات آمریکایی مجبور شدند در رسانه‌ها خبر سقوط آن را تایید نمایند.

B-2 Spirit



این هواپیما در اصل نوعی بمب افکن دوربرد تاکتیکی و پنهان کار است که می تواند محموله هسته ای خود را بدون اطلاع دشمن در هر نقطه ای از این کره خاکی بریزد (البته تا زمانی که توده قارچی شکل ناشی از انفجار توسط آنها رویت گردد).

برد عملیاتی این بمب افکن بیش از 9600 کیلومتر است (در صورت سوخت گیری هوایی برابر با 16000 کیلومتر) و می تواند بدون حتی یکبار فرود، طول اقیانوس آرام را دوبار بپیماید.

نکته دیگری که باید به آن اشاره گردد این است که بسیاری از تکنولوژی های رادارگریز این هواپیما با F-117 Nighthawk مشترک است و تنها تفاوت آنها شاید شکل ظاهری بالشان باشد.

هرچند احتمالاً هیچگاه یکی از این بمب افکن ها را در آسمان نخواهید دید اما ایالات متحده آمریکا در نظر دارد که پروژه 2.1 میلیارد دلاری B-2 را دست کم تا سال 2058 ادامه دهد.

همانطور که مشاهده کردید این هواپیماها قابلیت های عجیب و غریبی دارند و شاید به همین خاطر است که بسیاری آنها را با UFOها یا همان اشیاء پرنده ناشناخته اشتباه می گیرند. عملکرد فوق العاده این هواپیماها نتیجه مستقیم طراحی بی نظیرشان است. تنها کافیتست نگاهی به D-21 ببندازید. این درون که سرعت آن برابر سه ماخ اعلام شده است بیشتر شبیه به موتورهای A-12 Oxcart به نظر می آید تا یک پهپاد.

نیک پاپ روزنامه نگار و مولفی است که به خاطر علاقه زیادش به موضوع UFOها یا (اجسام پرنده بدون سرنشین) شناخته می شود و بررسی های زیادی را در این زمینه انجام داده. او در این باره می گوید: برخی از هواپیماهایی که در محدوده 51 توسعه یافته یا مورد آزمایش قرار گرفته اند

آنقدر عجیب و غریب هستند که بعضا با UFOها اشتباه گرفته می شوند و بارها و بارها از سوی مردم به نهادهای امنیتی گزارش شده اند و اغلب این گزارشات نیز زمانی ارائه گردیدند که ساخت آنها به صورت عمومی اعلان نشده بود.

او در مصاحبه اش با انگجت اظهار داشت: برخی از این گزارشات از سوی خلبانانی ارائه شده اند که بعد از مشاهده هواپیمایی با سرعت و ارتفاع غیرقابل باور آنها به این نتیجه رسیده اند که آن شی پرنده تنها می تواند یک UFO باشد و به همین خاطر ماجرا را به مقامات گزارش داده اند.

پاپ ادعا می کند که ارائه چنین گزارشاتی صرفا می تواند به نفع وزارت دفاع آمریکا باشد چراکه چنین داستان های غیرقابل باوری تحلیلگران اطلاعاتی شوروی را از جلب توجه به پروژه های فوق محرمانه آمریکا باز می دارد.

پاپ توضیح می دهد: در واقع دولت ایالات متحده آمریکا نقش قابل توجهی در شکل گیری باورهای نادرست مردم در رابطه با اجسام پرنده بدون سرنشین ایفا می کند و از این بابت نفع می برد.

البته راز و رمز بسیاری از این پروژه ها و ارتباط شان با پدیده های غیرقابل توصیف برای آنها که در شکل گیری این شایعات نقش داشته اند و در مرکز ماجرا بوده اند عجیب و شگفت آور نیست.

کولونل کنث کالینز بازنشسته نیروی هوایی آمریکا یکی از معدود خلبانانی است که در جریان پروسه تست A-12 Oxcart در محدوده هوایی 51 آن را در آسمان به پرواز درآورده است اما چیز زیادی در مورد مشاهده UFO در اطراف این منطقه و جنجال های مرتبط با آن به یاد ندارد.

کالینز در این باره گفت: برنامه Oxcart و محدوده 51 بسیار محرمانه و سری بودند؛ ما خلبان ها هم صرفا اطلاعات مورد نیاز برای به پرواز درآوردن آنها را دریافت می کردیم. ما هیچگاه گزارشات بیرونی در مورد UFOها دریافت نکردیم و خود من هم هرگز چیزی در مورد خبر مشاهده نورهای متحرک در آسمان یا هرچیز غیر معمول دیگری نشنیدم.

کالینز در ادامه می گوید: عجیب ترین مساله برای من این بود که من در اواسط پروازم بودم که تماسی از واحد عملیاتی را دریافت می کردم و در نتیجه با سرعت به پایگاه باز می گشتم و لباس ویژه ام را به تن می کردم و در داخل یک هواپیمای A-12 می نشستم تا به شکار یک بالن مراقبتی روس بروم که بر فراز آن محدوده هوایی به پرواز درآمده بود.

منی دانم تصورشان این بود که من می خواهم ضمن پرواز با سرعت 3 ماخ چه کار خارق العاده ای را انجام دهم و چطور بالن روسی را شکار کنم. من آنقدر سریع حرکت می کردم که اصلا چیزی نمی دیدم. اما ظاهرا یکی از فرماندهان تصورشان این بود که چنین کاری ممکن است و من هم که عاشق پرواز با آن هواپیما بودم با کمال میل اطاعت می کردم.